

звѣдь тебе си! — Збогомъ! — Почекай една ми-
нута. Имамъ да ти кажѣмъ още една дума, Дженаро!

ДЖЕНАРО

Говорете, госпоже,

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Сега ти казвамъ збогомъ, Дженаро, защото-то
нѣма да те видѣмъ вече. Не трѣба да се надѣвамъ да
те срѣцна нѣкога на пѣтъ-ль си. Само това щастіе
ми бѣше остало. Нѣ животь-тъ ти бѣ былъ изложенъ.
Его ни прочее раздѣли за въ всичкый си животь;
О! увѣрена съмъ че нѣма да се видимъ и въ дру-
гый свѣтъ. Дженаро, нѣма ли да ми кажешъ нѣкой
сладка дума, прѣди да се раздѣлимъ вѣчно?

ДЖЕНАРО, като си навожда глава-та

Госпоже. . .

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Его, избавихъ ти животь-тъ!

ДЖЕНАРО

Нѣ вы казвате тъй. Кой знае? И азъ самъ
незнамъ какъ да мыслимъ. Госпоже, могъ да ви о-
простѣмъ всичко освѣнъ едно пѣщо.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Кое?

ДЖЕНАРО

Закълнете се въ това което ви е скѣпо, въ
главата ми понеже ми обичате, въ вѣчно-то спасеніе
на душа-та ми, закълнете се че престѣпленія-та
ви не сѣ за нищо въ злочестія-та на майка ми.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Съ тебе, Дженаро, трѣба чловѣкъ да говори
серіозно. Неможижъ да се закълна за това.